

GLASBA IN JAZ

Utrujena sem,
ležem,
gumb ... glasba;
soba polna nežnih zvokov.

Zavest se je zožila
na raven glasbenih tonov.
Njuni delci plešejo
in so kot eno.

Nič drugega ni v tem trenutku.
Mirna sem.
Ni zunanjega sveta,
ki bi me bičal ali božal,
varna sem v svojem malem svetu.

Ne vem, kako dolgo to traja,
a me uspava,
potisne v mehke, žametne sanje.

Zbudim se, pomirjena,
z notranjo radostjo.
Moj pogum je ustvaril lepši, žlahtnejši svet.

ONA IN PRETEKLOST

Otožna je,
sede,
misli ...
brežina ob morju.

Pojavljajo se podobe,
obrazi, dogodki.
Kot da sedanjosti ni.
Kaj se dogaja z zavestjo?
Rada bi bila tukaj,
rada bi bila ona, sedaj.
Skuša preklopiti,
a se ne da.

Zakaj jo preteklost zasleduje?
Sedanjost je lepa,
je otipljiva.
Preteklost je samo v glavi.

Vstane ... sprehod;
narava jo potegne v današnji dan.
Večkrat mora to storiti,
in preteklost bo nekoč odšla.

Še vedno je ...

OSAMLJENOST

Zimski večer je.
Vozi se skozi mesto,
bliža se domu.
Predevata ga otožnost
in malodušnost.
Ne gre rad k cilju.

Čakata ga prazno stanovanje
in maček.
Nobenega človeškega bitja.
Otroka sta odtujena,
bivša žena je zaživela na novo,
prijatelji so poročeni.

Ostali sta le bolečina
in osamljenost.
Odpre vežna vrata
in maček se stisne k njegovi nogi.

Poboža ga.
V stanovanju je vonj ženske,
ki jo je ljubil.
Ne izgine,
čuti se njena prisotnost.

HVALNICA TELESU

Poletni večer ob jezerski obali.
Poljubi ...
... telesi
plešeta ljubezenski ples.

Kje in kdaj ...
... tukaj in zdaj?
Čas in prostor neznana dimenzija!
Dve telesi
na vodni gladini.

Njuno drhtenje,
tango poljubov, ki nimajo konca.
Roke dajejo in jemljejo, kruto in nežno;
vodi jih ritem glasbe besed.

Utripajoče zvezde s smejočo luno
se igrajo z nama ...
In veter poje večno
hvalnico telesu.

VEČER

Poletni večer,
ob sončnem zahodu,
brez oblakov na neba obodu.
Sedim ob morski obali.

Gledam obzorje,
ki ga zastira morje.
Vsepovsod je tišina
in temna modrina.

Morska voda je mirna,
ne sliši se niti en sam pljusk.
Prihajajoča noč je spokojna.
V daljavi zaslišim ladje pisk.

V takšnem okolju se človek sprostí.
Mehkoba noči ga potegne v sanje.
Tu ima čas zanje.
Ni mestnega hrupa.

V duši je milina
in neskončnost trenutka.

NARAVA ČUSTVUJE

Piha močan veter.
Hodim.
Njegova sapa me nosi
naokoli kot list.

Slišim bučanje v vrhovih dreves,
ki se pogovarjajo med seboj.
Sonce se skriva za oblaki,
ki jih je vedno več.

Vidim visoke valove,
ki butajo v bregove.
Jezero jih poljublja,
oni se sramežljivo umikajo.

Narava kaže čustva,
tako kot ljudje.
A le redki to vidijo
in ji prisluhnejo ...

Ko bi jih le bilo več!